

Lilly Skarin, Södervärnsskolan, Mellanstadiet

Lilly vet hur den litterära slipstenen ska dras. Ett klassiskt, suggestivt och spännande mysterium som utspelas både i nutid och 1361 kräver så klart en sådan där avslutande knorr som får läsaren att stelna till och fundera på vad som verkligen har hänt i berättelsen. Det där känner Lilly till. Läs hennes berättelse så förstår ni vad vi menar!

Fjärrkontrollen

Pip! Pip! Pip! Pip. Väckarklockan ringde och Annelie snoozade säkert fem gånger. Till slut blev det bråttom till skolan. Första lektionen var SO med Marianne och de skulle se på film. Filmen handlade om medeltiden och kriget mot Valdemar Atterdag. Marianne tryckte på Play på fjärrkontrollen. Efter en stund började Annelie att se suddigt, hon blev yr och mådde illa. Allt blev svart. Plötsligt var hon någon annanstans.

En man med rustning kom springande mot henne, han pratade jättesnabbt på ett språk hon knappt förstod och sen fortsatte han att springa. Annelie undrade var hon var och vad mannen med rustningen hade sagt till henne. Hon började gå och när hon kom till en port hörde hon flera som skrek: HAN KOMMER! Vem var det som skulle komma?

En armé med hästar galopperade mot henne och långt bort såg hon folk ramla ihop. Annelie tänkte att det var precis det här som hände i filmen. I filmen var det Valdemar Atterdag som kom med en stor armé och krävde pengar. Han skulle försöka ta över Gotland!

Annelie fick panik. Vad skulle hon göra nu? Hon hade ingen rustning och inget vapen. Valdemar och hans soldater kom närmare. Hon sprang till muren där hon hittade ett hål. Hon kröp igenom hålet och sprang mot S:t Nicolai klosterkyrka. Där inne var hon inte ensam. En munk blev arg och skrek: VAD GÖR DU HÄR, FATTAR DU INTE ATT DET ÄR ETT KLOSTER?! Annelie blev rädd och sprang ut. Utanför klostret såg hon massa döda personer och mycket blod. Hur skulle hon komma tillbaka? Det fanns ju ingen teknik på medeltiden.

”Är det så här jag skulle dö? Aldrig!” Annelie kom på en riktigt bra idé. Egentligen var hon livrädd, men det var hennes ända hopp. Hon sprang mot de döda kropparna och försökte lyfta på en, men det var nästan omöjligt. Annelie blev mer och mer stressad, Det fanns ingen chans att hon skulle klara av att lyfta hela kroppen så istället la hon ett par ben och armar över sig. Nu skulle hon bara ligga still.

Hjärtat pumpade snabbt, det kändes som om hon låg där i en evighet. På långt håll hörde hon hästarnas hovar som slog ner i marken men efter en stund blev det tyst. Annelie kravlade sig upp och fick en chock, överallt var det blod, armborstar, svärd, delar av kroppar. En hemsk syn. Då kom nästa chock. Hennes klasskompis Simon låg framför henne död.

Annelie höll på att ge upp hoppet och satte sig ner vid ett träd. Hon hade ingen mer än sig själv, ingen mat, inga fräscha kläder. Något prasslade till. "Annelie, här uppe!" I trädet satt Marianne. "Hur mycket tur kan man ha egentligen? Ens lärare i ett träd på medeltiden". De kramade om varandra och då kände Annelie något hårt i Mariannes ficka. Det var fjärrkontrollen. De tittade på varandra. "Kanske kan det fungera", tänkte Annelie. "Pröva att trycka på Stop-knappen och spola sen tillbaka", sa Annelie.

Mariannes fingrar darrade. Skulle det fungera?

Efter en stund började Annelie att se suddigt, hon blev yr och mådde illa. Allt blev svart och plötsligt var hon i klassrummet. Alla var där utom Simon.